

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Nagyrabecsült Vadásztársak!

Kérem, engedjék meg, hogy mielőtt bármi mást mondanék, megköszönjem *Oláh Csaba* úrnak, a Vadászati Kulturális Egyesület elnökének megtisztelő felkérését, örömmel mutatom be ezt a szentmisét és ajánlom fel a jelenlévőkért és családtagjaikért. Köszönet illeti *Süllei László* protonotárius kanonok, érseki általános helynök urat is, hogy befogadott bennünket és lehetővé tette, hogy ebben a történelmi szövegkörnyezetben ezt a szentmisét bemutassuk, ill. koncertet tartsunk. Sokan úgy gondolják, hogy történelmet írunk, amikor ebben a Nagyboldogasszony tiszteletére szentelt ősi templomban vadászként megjelenünk. Én ezzel szemben azt tartom, hogy mi itt is otthon vagyunk. Sok-sok évszázaddal előttünk élő vadásztársaink ebben az Isten-házában is jártak, királykoronázás vagy más nagy ünnepek után az általuk elejtett vadból lakmároztak az úri renden való népek. Kezük munkáját, ügyességüket, vadászszenvedélyüket ma is megsüvegeljük. Nagy hiba lenne erről megfeledkezni...

Kedves Testvéreim! Miért is fontos az, hogy időről-időre találkozzunk mi természet-járó, vadász emberek ilyen ünnepi alkalmakon? Mert értéket őrzünk, közös és így egyetemes vadászkultúránk értékeit. Nem önző céllal, csak a magunk számára, hanem hogy megismerje és a magáévá tegye a jövő nemzedéke. Persze, biztosan lesznek olyanok, akik most is félreértenek bennünket, haragoszöld tintával írnak majd rólunk, mint már annyiszor. De nem törődünk vele.

Karácsonyváró szentmisére gyűltünk össze, az adventi időben. Az adventi várakozás nem négy hétre szól, hanem programot kínál az ember egész életére. Mi ezt jól értjük. Vadászataink nagyrésze is ebben a

várakozásban telik el; néha gyötrelmesen hosszú várakozásokban. Advent első vasárnapjával az Egyház új egyházi évbe is lépett, mely Jézus figyelmeztetésével vette kezdetét: „*Legyetek éberek!*” (Mt 24,42) Ezt a figyelmeztetést Jézus ugyan a tanítványaihoz intézte, de mindannyiunknak szól.

Az advent a hit útját jelenti, melyet közösségekben kell élni, és amelyet a világ folyásában meg kell vallani, hogy a világ Isten titka és az Ő szeretetéből fakadó üdv számára megnyíljon. Krisztusnak éberségre felszólító szavai arra emlékeztetnek, hogy az életnek nem csak földi dimenziója van, hanem ezen túl mutat, mint egy kis növény, mely a földből csírázik és az ég számára nyílik.

Lehetne itt lelkiismeretvizsgálati kérdés az is, mennyire tudatosítottuk magunkban, hogy az ember szabad és felelős önmagáért. Így lesz mindenki egyenként felszólítva, hogy számot adjon arról, hogyan élt és képességeit hogyan használta. Sokszor bennünket is megkísért a gondolat, hogy Isten nincs jelen és az ember az egyetlen úr, mint mindennek az eredete és rendezője. Amikor fegyverrel a kézben kell dönteni a vad élete felett, úgy tűnik, hogy az egyedül az embertől függ. És amikor ebben a világban, mely csaknem tökéletesnek látszik, a természetben vagy a társdalomban megrázó dolgok történnek, az ember azt gondolja: Isten visszavonult és magára hagyta őt. A világ igazi ura azonban nem az ember, hanem Isten. Advent minden évben arra emlékeztet, hogy az ember élete találja meg újra igazi irányultságát, forduljon egyenesen „Isten arcához”. Persze, az Istennel való találkozásban mindig vannak olyan események, amelyek meglepetésszerűek, amelyek néha félelmetesnek tűnnek. A keresztény embernek mégsem kell megijednie, hiszen bár a jövőt nem ismeri, de a jövő Urát, az idő Urát igen.

S talán, Nagyrabecsült Vadásztársak, a lélekélesztés mellett legalább annyira fontosnak tartom a megerősödést is az elköteleződésben. Ehhez ez a történelmi hely is hozzásegít bennünket. Aki a múltat ismeri és eligazodik a jelenben, az tud jövőt építeni. A múlt ismeretének egyik fontos része a hagyományok féltő gonddal való ápolása. A „hagyományok” fogalom köre széles. A legfontosabb jellemzője, hogy ebbe beleszületünk. Az anyatejjel szívjuk és a mindennapokban megéljük,

családban, közösségben. És ez, a hagyományaink szerinti életvitel lelki biztonságot is ad a mai világ uniformizáló kihívásaival szemben.

Mi valamennyien, akik itt most együtt vagyunk, vadászati hagyományok felett őrökölünk. Arra hívtuk meg barátainkat, hogy ők is csodálkozzunk rá ezekre az értékekre! Orgona és vadászkürt koncertet rendezünk, hogy lelki elcsendesedést kínáljunk az arra fogékonyaknak. Igen. Ez a program is abból a meggyőződésből és tapasztalatból született, miszerint a zene egyesíti az embereket bármely megosztottságot felülmúlva. A zene a különbözőségek harmóniája, összhangja, hasonlóan a koncertekhez, amelyeknek elején a zenészek elvégzik a hangszerek „hangolását”. A hangszínek, hangzások sokaságából végül felcsendül a gyönyörű összhang, a szimfónia. Ez azonban nem önmagától jön létre, hanem a karmester és minden egyes zenész művészi munkájának köszönhetően. Türelmes, nehéz, és időt igénylő feladat ez, amely áldozatokat kíván, egymás meghallgatására kötelez a túlzott szereplési vágy nélkülözésére szólítva, és arra buzdít, hogy a közösen elérhető legszebb eredményre fordítsák figyelmüket. Így vagyunk mi is, ki-ki a maga helyén és feladatával az összegésznek, a vadászatnak a szolgálatában. Ami számunkra mégiscsak egy hitvallás. Hát, keressük az alkalmat hogy egymást a szépre, a jóra, az igazra tanítsuk, érték-őrző munkánkat és küldetésstudatunkat pedig áldja meg a Mindenható Isten.

Amen.